

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
5.Bhar.246/2014/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2015. év február hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A garázdaság vétsége miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.13.837/2013/5. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott T-ben született, anyja neve helyesen AN, személyi igazolványának száma A, szír-magyar állampolgár.

A másodfokú bíróság ítéletének az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyó rendelkezését mellőzi.

Az végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. szeptember 26. napján kelt 8.B.20.459/2013/8. számú ítéletével a vádlottat az ellene garázdaság vétsége (1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség a Bfel.1641/2012/3. számú átiratában a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Az elbíráláskori Btk. alkalmazását, a 2012. évi C. törvény 339. § (1) bekezdése szerinti garázdaság vétségében a vádlott bűnösségének megállapítását és vele szemben büntetés kiszabását indítványozta.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2014. június 10. napján kelt 27.Bf.13.837/2013/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A vádlottat bűnösnek mondta ki garázdaság vétségében (1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdés) és a vádlottat megrovásban részesítette. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.624/2014/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat döntő részében betartotta, a másodfokú bíróság a hiányosságokat kellően részletezte és orvosolta.

Az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, azt a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján csak kis mértékben pontosította.

A megállapított tényállásból azonban nem vont okszerű következtetést a vádlott bűnösségére az elsőfokú bíróság és tévedett, amikor a vádlottat az ellene emelt vád alól büncselekmény hiányában felmentette.

A másodfokú bíróság helyes jogi érveléssel és eseti döntésekre hivatkozással törvényesen minősítette a vádlott cselekményét garázdaság vétségének és alkalmazott vele szemben a bűnösség kimondása mellett megrovást.

Ezért a másodfokú bíróság ítéletének tanácsülésen történő helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatására a vádlott és védője nyilvános ülés tartását kérték.

A vádlott védője a 2015. január 30. napján érkezett beadványában a fellebbezését részletesen megindokolta.

A másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését kérte.

Kifejtett álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontjában írt okból megalapozatlan, mely a harmadfokú eljárásban kiküszöbölhető.

Megalapozatlannak ítélte annak rögzítését, hogy a sértett által előadottak részleteiben mutatkozó bizonytalanság az idő múlásával magyarázható, illetve azzal, hogy a tanú a vádlott támadó magatartására koncentrált. Megalapozatlanságként értékelte, hogy a bíróság a tényállást a sértett vallomására alapította, mivel a szavahihetősége vonatkozásában nem merült fel kétség. Megalapozatlannak tartotta azt is, miszerint kétségtelen bizonyossággal az állapítható meg, hogy a vádlott egy alkalommal a gépkocsi karosszériájára ütött, második alkalommal a gépkocsivezető felé ütött a gépkocsi lehúzott ablakon keresztül, továbbá azt, hogy a számla által tanúsított horpadás keletkezhetett oly módon, ahogy azt a sértett elmondta. A megalapozatlanság körébe tartozóan kifogásolta annak megállapítását is, hogy a vádlott azon magatartása, hogy egy alkalommal a sértett felé ütött, míg egy alkalommal az autóba ütött, megfelel az erőszakos magatartás fogalmi ismérveinek; a vádlott a tettet a közösségi érdek semmibe vételével hajtotta végre; továbbá azt, hogy a sértett által a vádlottnak tulajdonított kifejezésekből a vádlott közösségellenes szándékára vonható következtetés.

Ennek alátámasztására részletesen elemezte a sértettnek a feljelentés megtételekor tett nyilatkozatát, nyomozati és tárgyalási vallomásait, nemcsak az utcán történtek, de a rendőrségre telefonálás kapcsán is. Összegzőként megállapította, hogy a sértett által előadottakat semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, ezzel szemben a vádlotti védekezés következetes és aggálymentes. Kifogásolta a sértett által becsatolt számla elfogadását és annak akkénti értékelését, hogy az alátámasztja a tanú által előadottakat.

A sértett kétséges szavahihetősége miatt azt sem látta bizonyítottnak, hogy sor került volna a vádlott állítólagos ütésére, ennek hiányában pedig nem vizsgálható, hogy a vádlott magatartása közösségellenes volt-e. Megkérdőjelezte azt is, hogy a tanú által állított kifejezések egyáltalán megtörténtek-e. Egyúttal kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok nem adtak számot arról, hogy a vádlotti előadást, miszerint a tanú nevetve, kárörvendezve odaszólt neki, miért hagyták figyelmen kívül.

A vádlott előadását a tanúval szemben következetesnek ítélte, mivel már legelső vallomásában is hivatkozott arra, hogy elindult a tanú felé, de nem érte utol. Ezen előadása mellett pedig mindvégig kitartott.

Jogi álláspontját is részletesen kifejtette akként, hogy a vádlott magatartása sem erőszakos, sem kihívóan közösségellenes magatartásnak nem tekinthető, mivel a vádlott csak olyan kijelentést tett, hogy fel fogja jelenteni a tanút és társait, az ügyben legfeljebb egy személyes jellegű, kölcsönös

vitatkozásról lehet szó, az erőszakos magatartás megtörténte megkérdőjelezhető, így valamennyi törvényi tényállási elem hiányában kizárt a garázdaság megállapítása.

Végül hangsúlyozta, hogy az eljáró bíróságok megsértették a Be. 4. § (2) bekezdését, mert egyetlen tanú önmagában is sorozatosan ellentmondásos vallomásait elfogadták. A másodfokú bíróság pedig azzal sértett törvényt, hogy valamennyi törvényi tényállási elem megvalósulása nélkül állapította meg a vádlott bűnösségét.

A nyilvános ülésen a vádlott védője azt írásban indokolt fellebbezésben írtakat mindenben fenntartotta.

Külön hangsúlyozta, hogy következetlen a másodfokú ítélet a 3. oldal és a 4. oldal 2. bekezdése tekintetében. Annak megállapítása pedig életszerűtlen, hogy a reggeli forgalomban a vádlott oda tud menni a sértetti autóhoz. A másodfok által pontosított tényállás alapján nem lehet szó közösségellenességről, ezt alátámasztja az általa idézett BH. is. Nem nyert bizonyítást, hogy a vádlottnak akkor eshetőlegesen szándéka lett volna. a közösségi érdekekkel való szembefordulás. A vádlott által tett kijelentések is azt igazolják, hogy ő nem akart a jogtalanság talaján állni. Ezért bűncselekmény hiányában a vádlott felmentését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője fenntartotta az átiratban írtakat és a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában állította, hogy a sértett nem mondott igazat, ezért akarta a feljelentését visszavonni és a mai napig bántják.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítéletábrá mint harmadfokú bíróság a vádlott és védője fellebbezése folytán a másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

A felülbírálat során az ítéletábrá megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során túlnyomórészt betartotta a perrendi szabályokat. Eljárási szabályt sértett azonban azzal, hogy a sértett, valamint tanú1 és a tanú2 tanúk kihallgatását megelőzően a figyelmeztetés szövegét nem a Be. 85. § (3) bekezdése alapján közölte. Ezen eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság észlelte és helyesen állapította meg, hogy relatív eljárási szabálysértésről van szó, amely nem volt kihatással az ügy érdemére.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges és szükséges körben lefolytatta, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. A bizonyítékokat egyenként és egymással összevetette, értékelte, mérlegelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság lényegében megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg.

A tényállást a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára, a sértett vallomására figyelemmel helyesen pontosította. A pontosított tényállást a másodfokú bíróság irányadónak tekintette.

Az ítéletábra a határozatát a másodfokú bíróság által pontosított, megalapozott és irányadónak tekintett tényállásra alapította, mivel nem állapítható meg, hogy a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés értelmében bármilyen okból megalapozatlan lenne.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

Túlnyomó részt iratszerűen ismertette a vádlott védekezést és a sértett vallomását, valamint a meghallgatott két rendőrtanú vallomását. A másodfokú bíróság helyesen észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a sértettnek a feljelentés megtételekor tett nyilatkozatát nem pontosan ismertette és kiegészítette a tanú vallomását azzal is, hogy a feljelentés és a nyomozati vallomás elé tárását követően mit mondott.

Az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezést és a sértett vallomásait részletesen elemezve döntött úgy, hogy a tanú vallomásaiban levő ellentmondás, bizonytalanság ellenére a tényállást a sértett vallomására alapítja, mert a tanú szavahihetőségéhez nem fér kétség. Ezt a megállapítását pedig kellő indokokkal alá is támasztotta. Okfejtésével a másodfokú bíróság is egyetértett.

Nem kifogásolható a sértett vallomásának alapul vétele a tényállásnál nemcsak azért, mert a tanú mindvégig következetesen állította, hogy a vádlott a lehúzott ablakon át próbálta megütni és az autóba is beleütött, hanem azért is, mert a tanú megértve és sajnálva a vádlottal történetet, a vádlott kérésére - lehetőség esetén - visszavonta volna a feljelentését és nyilatkozata szerint (6. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal vége) nem kívánta a vádlott megbüntetését.

Nem osztotta az ítéletábra a vádlott védőjének a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos kifogásait, mivel a védő a bizonyítékok értékelését, mérlegelését támadja és a sértett szavahihetőségét vonja kétsége, szemben az általa következetesnek ítélt vádlotti védekezéssel.

Abban az esetben, ha két különböző állítás áll szemben egymással, az eljáró bíróságok a közvetlenség elve alapján minden bizonyítási eszközt megvizsgálva döntenek arról, hogy mely bizonyítékokat fogadják el. Amennyiben pedig ennek megfelelő indokát is adják, nem kerülhet sor a bizonyítékok máskénti értékelésére.

Az irányadó tényállásból azonban az elsőfokú bíróság téves jogi következtetést vont le, amikor a vádlottat a közösségellenesség hiányára hivatkozással az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette.

A garázdaság vétsége megvalósulásának három együttes feltételét mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság részletesen megvizsgálta. Szemben az elsőfokú bíróság érvelésével a másodfokú bíróság érvelése volt helyes, melyet eseti döntésekre hivatkozással kellően alá is támasztott.

Az ítéletábra a másodfokú bíróság jogi okfejtésével mindenben egyetértett. Ebből következően pedig nem osztotta a védő által kifejtett jogi érveket, melyet arra alapozott, hogy egy személyes jellegű kölcsönös vitatkozásról lehet szó. A másodfokú bíróság jogi okfejtését illetően sem következtelenség, sem életszerűtlenség nem volt megállapítható.

A másodfokú bíróság tehát okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és cselekményét is törvényesen minősítette. Helyesen alkalmazta az elkövetéskori Btk.-t.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság lényegében helyesen sorolta fel és azokat megfelelően értékelte.

Ezeket az ítéletábra csak annyiban egészítette ki, hogy további enyhítő körülményként értékelte a sértett azon nyilatkozatát, melyben a vádlott megbüntetését nem kérte.

A másodfokú bíróság a cselekmény tárgyi súlyára, a bűnösségi körülményekre tekintettel helyesen döntött akként, hogy a vádlottal szemben szükségtelen büntetés kiszabása és vele szemben intézkedést, annak legenyhébb formáját, megrovást alkalmazott. A másodfokú bíróság e körben kifejtett érvelésével az ítélet tábla is maradéktalanul egyetértett.

Az ítélet tábla észlelte, hogy a másodfokú bíróság szükségtelenül hozott helybenhagyó rendelkezést, ugyanis az elsőfokú bíróságnak nem volt olyan rendelkezése, amely helybenhagyható lett volna, mivel a személyi adatok megállapítása vagy pontosítása nem tartozik ebbe a körbe. Ezért az ítélet tábla - a helybenhagyó rendelkezést mellőzve a személyi adatok pontosításával - a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2015. év február hó 6. napján

dr. Magócsi István sk
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk. .
előadó bíró

. Szalai Géza sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.13.837/2013/5. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.246/2014/8. számú végzése folytán 2015. év február hó 6. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2015. év február hó 6. napján

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő